

nad enam fannatada. Aga inglid — seit iga tābe taga seijab oma ingel — hoidisvad neid ilta tagasi ja ütlesivad: „Tābed, tābed, õrge olge jõledad! Seis olete ju liig wanad, mitu tubat oostai ja veel rohlem! Jāõge oma maale ja toitse ennast annastel!“

See oli hoopis haruldane, üliimeline org! — Aga seda föid nāgi ja suulis üfenes „unenägija Jüri.“ Rahwas, kes suulas elas, ei teadnud sellist midagi, seit nemad epp olnud mund fui igapäewased inimesed. Keg-aajelt roosifirad nad mõne wana põlise puu maha, soagisvad ja lõblusvad seda põletispuudeks, ja fui nad hea riida oliwad üles ladunud, ütlesivad nad: „Nüüd mõime jälle mõni aeg leent feeta ja abju kütte.“ Ja jões pesivad külanoesed oma pesu ja enne pügamist oma lambaid; see toimetus oli nõnda hõipus. Ja fui tābed taewas õieti sārasivad, kis ei mõistnud nad muud ütelda fui: „Tāna õesi saab sulm olema; fui sulm meie fortohwlid ei peals õra mõima.“ Wahet püüdis waene unenägijo Jüri nelli oaja teisiti õra seletada, oga nad muud fui uuderstrukad teda. Nad oliwad ju igapäewased inimesed.

Üksford, fui Jüri jälle oma linnipindi peal iemus ja oma eluforda iseenejes mōtles, fuidas ja terve ilma peal nii seguni ainuüksi on, — unius ta magama. Seal nāgi ta und, et taewasti fuldne siif sahe hõbedase föide otas maha ripub. Kõie otjad oliwad ülewel fumbki übe tābe lüljes finni; siige peal oga ietus üls ülisena printses ja liitus nii lõrgele, et siif ilta taewasti maani ja maast jelle teise lõlge toemani lendas. Igalord fui siif maa läbedalt mõõda lendas, platsutas siisuja rõõmu pärast läsi ja vietas Jüriti übe roosi lätte. Aga hõlitseit latkesivad föied ja siif lendas printsesiga saagele sinise taewa siisse ista ja illa edasi, tuni Jüri teda enam ei suutnud näha.

Sis õrgas Jüri unest, ja fui ta ümber waadas, nāgi ta enese förwai weskiliwi peal suure bulga roosilillesid.

Leinepäew jäi ta seafasmas jälle magama ja nāgi sedama und. Õrgates jällegi la roosililles seal. — Nii iga päev terwe nādal läbi.

Sis mōtles ja mōdistis unenägija, et sel unendanu ilta midagi tööst iähendust wõi võhja peab olema, seit et ta ilta jedasama und oli nāinud. Ta pani kodus usse lõuku ja läks printsessi taga otsima.

Kui ta juba mitu päeva oli rändanud, nāgi ta saugelt üht maad, kus pilmel olla riippusvad luni maapinnoni. Ta hoi las nüüd sinapoolle lõuku edasi minema, juhtus aga ühte suurte meisa. Metas suulis ta hõlitseit hõdaldamist ja hõgamist. Ja kui ta selle vatga poole edasi töötas, nāgi ta üht auksandulist halli junoste ja habemega manameest maas ja tema rinnul põlwili saaks inetamat alasti meest, kes teda püüdisvad õra läägistada. Muttu waadas Jüri, lust ta mingit sõjariista lähte saaks sahmata, millega mõrtsukatele walu wõiks anda. Kuna talle aga midagi lohost abindun silma ei püntunud, murdis ta surmahirmus cuttu ühe tugwa puuofsa maha. Aga waata imet, niipea fui ta selle oli lättie wõtnud, muutus puuols tugewaks odaks. Sellega tormas ta nüüd kobe kujategija lastale, nii et nad huludes manamehe lahti laßkisvad ja metsa põgenesivad.

Nüüd aidas Jüri auusa manakeje jaalne, trööstis teda ja lüüs, mits need alasti mehed tema elu lastale tikkunud.

Wanase jutustas, tema olla unenägude suningas ja juhtunud teelt natuse förwale sammuma oma lõige suurema waenlase, tööse-oleku suninga riiki. Niipea fui tööse-oleku suningas teda märganud, saatnud ta saaks teenrit teda waritsema, et nad teda wagaks tehku.

„Kas ja nis tööse-oleku suningale fuidagi meeleshaiget oled teinud?“ lüüs Jüri.

„Jumal hoidku!“ maatas teine. „Aga tema on üleüldse väga tige; see on juba tema loomu sees, ja nimelt mind vihjab ta just fui pottu.“

„Aga need mehed, feda ta sinu fannuse saatnud, oliwad ju ihu alasti!“

„Jah, väris ibualasti. See on nõnda moodust tööse-oleku maal. Kõik rahvas on seal alasti, niišama ka nende suningas, ja nad ei hõbene suzugi. Hoopis pärdis rahwas!